

Betülüm Ses Ver Bana Nerdesin 4

– F.TÜRKDOĞAN · 20 Ekim 2012

Kalbindeki nurun yüzüne yansıdığı canım arkadaşım Betül beş ve üç yaşlarındaki evlatlarımı kucağıma alıp ak sütümlle beslemeye başladığım o güzel anların en yakın şahidiydi her zamanki gibi... İkimizde prensip ve yüklediğimiz misyondan ödün vermeyen iki idealist öğretemdik. Tek farkımız benim evli ve çocuklu olmamdı sadece. " Hadi kızım elini çabuk tut bak damat adayın hızla büyüyor, yoksa kaptırırsın başkalarına " diye şaka yollu takılmalarıma itibar etmez, yıllarda çocukların adeta yarış atı gibi hazırlandıkları Anadolu Lisesi, kolej, Devlet Parasız Yatılı Okulları, Darüşşafaka Lisesi sınavları için ücretsiz çalıştırdığı öğrencilerinin başarı ve başarısızlıklarından bahsederdi her mektubunda fasılasız...

Bir gün çift tedrisat yapan okulumuzdan öğlen üzeri yorgun argın çıkmış anasınıfına giden iki çocuğumu adeta sürükleyerek eve getirmiştım. Hava puslu, rüzgarı kamçılıydı. Sabahın köründe etrafı iyice dağıtarak çıktığımız evi bir yandan toplamaya çalışıyor, bir yandan da iyice sağırlaşmış sobanın ferini artırmak için küllerini eşelemeye çabalıyordum. Çay demlenmiş ekmekler nar gibi kızarmıştı. Hafif fiskelerle kapıya dokunulmuştu, benden önce fırlayan çocukların önünü keserek kedi gözünden kapıyı kimin tıklattığını seçmeye çalışıyordum. Habersizce gelen Tanrı misafiri miydi yoksa gönlümün sultanı can dostum muydu ? Birden sarmaş dolaş olduk , hasretle kucaklaştık uzun uzun beraberinde getirdiği erkeği sonradan fark ederek mahcupça içeriye buyur etmişim. Kızımız meğer e v l e n i y o r m u ş !! Sürprizi ziyadesiyle mutlu etti beni. Uzunca anlattırdım damat beyin çocuklarıyla hemhal olduğu zaman diliminde, güya bana yardım bahanesiyle kaş göz işaretiyle çağırdığım mutfakta tost hazırlarken, hem sucuklu hem de bol kaşarlı... Yıllar önce okul kantininde ben çaysız, soğumuş, gevrekliğini kaybetmiş simidi kuru kuru kemirirken onun karşımda yemeden önce mutlaka içi dolgun tostunun bir köşesini sevgiyle bana uzattığı zamanlardaki tostlar gibi...Günlük harçlığım yol ve öğle yemeği dahil 50 kuruştı o zamanlar. Yatılısını, gündüzlüsünü kazandığım ilimizdeki öğretmen okulunun yatılı bölümüne göndermemişti rahmetli babacığım kuru inadı yüzünden. Oysa sekiz kişilik ailesinin nafakasını keserinin ucuyla çıkarıyordu halbuki bir boğaz eksilecekti yaya olarak 1,5 saat süren okula, sert karakterli iklimin azizliğine uğrayarak ayakta yok, sırtta yok yürümeyecektim, öğlenleri kayış gibi olmuş simidi yemeyecektim...Oh ne güzel sıcak koridorlu yemekhane, yatakhane, sınıf üçgeninde yaşitlarıyla birlikte olacaktım, aynı okuduğum romanlardaki o çok özendiğim roman kahramanlarım gibi ... İkrım sırası bendeydi her gün ısrarla almaya zorladığı birikmiş borçlarımı sevgiyle ödeme fırsatı veren canım dostuma...

Boylu, poslu birazda yakışıklı biriydi nişanım diye tanıttığı genç, meslektaşımız meğerse. İlköğretim müfettişiymiş, okullarına teftişe geldiğinde kaptırmışlarmış gönüllerini birbirlerine , bir çocuklu dulmuş, nişan alışverişine gelmişlermiş, benim onayımı alacakmış, beni görme bahanesiyle getirmişmiş ayaküstü aldım şeceresini damat beyin. Gözüm tutmuştu, pekte yakışmışlardı sevgiyle ışıldıyordu gözleri

birbirlerine kaçamak nazarlarla baktıklarını yakaladığımda... Çok ısrar ettim o gece kalmaları için, hazır eşim yurtdışı görevindeyken bizde yalnızdık ne güzel hep beraber olacaktık diye. Hatta çocuklaşıp tehdit bile ettim kalmazsanız bende ne nişanınıza ne de düğününüze gelmem diyerek ama nafile oldu tüm çabalarım...Yakışık almazmış, henüz nişanlılarmış, yanlış anlaşılırmış, kaçtılar derlermiş, evlenince geleceklermiş peki dedim mecburen, benden davete icabet etme sözü alarak üstelik...

Kahvaltı keyfinden sonra içilen kahvelerin ardından getirdim gofretleri yan gözümle Betül' ümü süzerek. Hani ben öğle yemeğinde kuru simit sen ise bir ucunu sevgili arkadaşına vermeyi alışkanlık haline getirdiğin tostunu yedikten sonra sınıfa çıktığımızda tüm sınıfı o çıtırdak sesi ve çukulatanın iç gıcıklatan kokusunu duyup yutkundüğüm, o zamanın parasıyla şu an 35 kuruş muydu, 65 kuruş muydu hatırlamıyorum yenice piyasaya sürülmüş NESTLE gofreti vardı ya işte aynısıydı servis tabağına özenle yerleştirip dostlarıma ikram ettiğim...

Ne çok anılarımız varmış be gülüm düşündükçe aklıma geliveren. Hani bir gün müzik odasında hocamız piyanoyla bize eşlik ederek mandolinle İstiklal Marşını çaldırıp not verecekti ya sıranın bana gelmesini beklerken nasıl dua ediyordum dudaklarım yapraklara denk biran evvel zil çalsa da kurtulsam diye sanki gelecek hafta daha iyi çalarım saikiyle... Ya 16 Mart Öğretmen Okullarının Kuruluş gününde okul öğrencilerinden seçilerek sahneye konan " Himmet' in Oğlu " adlı piyeste o kadar inandırıcı oynamışız ki oyun sırasında protokol sıralarında oturan İlin Garnizon Komutanı " Bu köylü kızlarını nereden bulmuşlar acaba, ne kadar doğal rol yapıyorlar " Sorusunu ve beğenisini yöneltmiş yanı başında oturan beyefendiye. Daha niceleri var buna benzer anılarımızın arasında...

Betül' üm hala ses vermedin bana nerdesin ?...